

SPARTACUS ALS ORGANISATIE IN DE KLASSE

Vatten wij nog even samen wat Spartacus wil. Spartacus wil, dat de arbeidersklasse internationaal een eigen politieke factor wordt in het maatschappelijke leven. Men leze daar niet al te snel over heen. Een eigen politieke factor! Een klasse, die niet gebruikt wordt door de heersers in staat en maatschappij, die dus ook niet ondergeschikt is aan politieke leiders, maar die als klasse zelf haar inzicht bepaalt, haar wil tot uitdrukking brengt, haar macht doet gelden, en haar organisaties in de strijd vormt. Dit betekent dus collectieve arbeidersverantwoordelijkheid.

Die verantwoordelijkheid kan natuurlijk alleen georganiseerd tot uitdrukking komen. Het is immers collectieve verantwoordelijkheid. Doch duidelijk zal het ook zijn, dat de uitvoering van genomen besluiten vaak aan personen of groeperingen van personen moet worden opgedragen. Maar zij kunnen in deze opvattingen nimmer als „bestuurders” worden aangemerkt. Hun recht tot handelen, tevens hun plicht, geldt slechts zoover en zolang de opdracht-gevende arbeidersorganisatie hen daartoe machtigt. Zij moeten doen, hetgeen hun opgedragen wordt. Zij besturen niet, maar zij dienen de klasse, niet bedoeld als een frase, maar in de ernstige diepe betekenis van het woord. Daarover is veel meer te zeggen, dan hier thans gebeurt. Maar ieder, die daarover doordenkt, zal begrijpen, dat zodanig uitgangspunt een totale omwenteling eist in het denken, in de organisatie van

de klasse en zeker op den duur ook in het gehele maatschappelijke leven. De Spartacusbond streeft geen in het hoofd gewrochte heilstaaf na, maar ziet op historisch-materialistische wijze de krachten, die in de maatschappij botsen: de twee grote imperialismen, die door hun onverzoonlijke tegenstellingen zich opmaken elkaar te vernietigen. En daar dwars doorheen de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid, evenzeer onverzoonlijk. Deze beide tegenstellingen kunnen slechts overwonnen worden door de zeggende arbeidersklasse, indien zij het communisme verwezenlijkt, een gemeenschap vormt, waar de producenten collectief de arbeidsmiddelen beheersen en voor collectieve behoeften voorziening gebruiken.

Het communisme kan alleen door de klassenstrijd worden verwezenlijkt. Maar die klassenstrijd is een georganiseerde strijd, die, naar uit het voorafgaande moet volgen, zijn basis vindt, zijn uitgangspunt heeft in de bedrijven. Zo wordt de verwezenlijking van het communisme daarvan afhankelijk, of de arbeiders in de strijd hun bedrijfs- en klasse-eenheid kunnen vinden, op de grondslag van hun collectieve zeggenschap. Dat alles groeit eerst nu, in volle omvang, langzaam aan. Dat moeten de Spartacisten dus steeds propagandieren en bevorderen.

Ook aan hen is dat, hoezeer zij ook van de leidende gedachte zijn beziel, niet altijd volkomen duidelijk. Ook zijzelf moeten zich volkomen in hun denken omschakelen en het zou ijdeltuiterij zijn,

wanneer zij meenden, dat zij de klasse erg veel vooruit zijn. Zij kunnen dat niet zijn, omdat ze zelf deel van die klasse uitmaken. En het zou niet goed zijn, omdat zij dan geestelijk buiten de mogelijkheden van de klasse zouden staan en tot sectarische afgezonderdheid zouden vervallen.

Wat de klasse als geheel leren moet in de strijd, dat moet ook de voorhoede en zij moet er naar streven haar eigen propaganda-organisatie „de Communistenbond Spartacus” tot een oefenschool van zelfwerkzaamheid en zelfbeheer te maken. Zo zullen haar leden onontbeerlijke ervaringen opdoen en tegelijkertijd naar buiten, het nieuwe weten, praktisch demonstreren.

Hoe zwak de nieuwe beweging ook nog is, zij behoort tot het beste en mooiste, wat een bewust arbeider zich denken kan. Zo is ook Spartacus een, zij het nog zwak, werkers-collectief, dat zich wil baseren op de nieuwe begrippen. Er wordt gecontributioneerd (bijgedragen), maar de diepe zin van het bijdragen is (ook al is regelmatige contributie in dit kapitalistisch stelsel dringend noodzakelijk) het zich mede inzetten, het plichtsgetrouw werken aan de ontwikkeling van het collectief (de bond), het propagandieren van de gemeenschappelijke gedachten, en het in de praktijk brengen van de zelfwerkzaamheid en het zelfbeheer.

Wie dat mede wil verwezenlijken, is als lid van Spartacus hartelijk welkom.

Een volgende keer nog iets over de wijze, waarop het bondsorganisme thans werkt.

En..... waarom zou U niet twee abonnementen nemen, het tweede exemplaar, dat U ontvangt voor propaganda gebruiken, of, als het kan verkopen, zodat deze daad een goed effect heeft en U niets hoeft te kosten?

Spartacus op de Vesuvius

Het initiatief van de kwartaal- en maandabonné's, wat betreft de verzending van hun steunbedrag per postwissel aan onderstaand adres, moeten wij nog even stil afwachten. Wij komen daarop nog nader terug.

Dezer dagen is aan alle lezers de circulaire van onze werkgroep verzonden. De week-lezers moeten echter door de bezorgers in de actie worden betrokken. Hier moet dus het eerste initiatief genomen worden door die bezorgers. Wij rekenen er op, dat zij met de circulaire flink aan het werk gaan.

De bedoeling is dus dat allen vrijwillig hun abonnementsprijs verhogen. Zo kunnen wij alle zorgen afwenden. Week-lezers, maand- en kwartaalabonné's, het geldt hier het eigen geluid van hen, die de zelfwerkzaamheid van de klasse propagandieren. U wilt dat geluid toch ook laten klinken? Helpt ons, ook door Uw daad.

De werkgroep Den Haag
Spartacus op de Vesuvius.
J. RIJPKEMA,
Stortenbekerstraat 7.
Den Haag.

de bond. Natuurlijk hebben ook op deze bijeenkomst de andere bondsmakkers en afgevaardigden van de kernen toegang. De bedoeling is echter overleg tussen de werkgroepen, opdat een collectieve werkzaamheid gewaarborgd wordt.

De kameraden mogen zich niet verheilen, dat voor de Rotterdammers grote moeilijkheden bestaan bij de organisatie van het geheel. Een van die moeilijkheden is de kwestie van de inkwartiering. Wie de bijeenkomsten wil medemaken, dient zich daarom zo vlug mogelijk, maar in elk geval voor 20 Mei a.s. op te geven. Adres: Contactgroep Spartacus, Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2.

De bondskernen en verspreide leden ontvangen in de tweede helft van Mei nadere voorlichting. Kameraden meldt U aan.

Bij Uitgeverij „De Vlam”

Postbus 7046, Amsterdam Z-II

zijn verkrijgbaar:

P. Aarts, De Arbeidersraden, geb. f 3,90

Idem, Gebrocheerd, deel I. 1,25

Idem, deel II. 2,-

Van Slavenmaatschappij tot

Arbeidersmacht 0,90

Inauguraal adres, een open brief aan

alle hand- en hoofdarbeiders der

wereld 0,02

Spartacus en de verkiezingen . . . 0,05

Werft nieuwe abonne's
voor „Spartacus”

De Zomerconferentie

Dit jaar begint de Spartacus-zomer een paar weken voor het „uitbreken” van het bewuste jaargetij. Op Zondag 6 Juni wordt te Rotterdam onze zomerconferentie gehouden. Te Rotterdam, zoals onze laatste conferentie van 4 April j.l. besloot. Wij juichen dat besluit om twee redenen toe. Allereerst, omdat we, brekende met een uit praktische overwegingen gegroeide traditie om in Amsterdam de conferenties te houden, nu ook eens meerdere makkers uit Rotterdam in de gelegenheid kunnen stellen, zonder grote kosten, onze openbare bijeenkomst bij te wonen. In de tweede plaats, omdat het onderwerp, dat juist nu aan de orde komt, ongetwijfeld in het bijzonder bij de Rotterdamse arbeiders, die de strijd rond E.V.C. en O.V.B. medemaken, belangstelling wekken zal.

De onderwerpen, die wij op onze conferenties behandelen, tonen zo langzamerhand een bepaalde lijn, en onderling verband. Op de kerstconferentie kwam aan de orde: De huidige politieke en economische situatie en de plaats van Spartacus. Op de voorjaarsconferentie was het onderwerp. De organisatie van de klassenstrijd en de organisatie en de grondslagen van de wordende communistische samenleving. Dat laatste onderwerp is toen in het algemeen aan de orde gekomen, maar het sprak vanzelf, dat in de discussie algemeen werd aangevoeld, dat het nodig was, deze algemene opvattingen nu ook te toetsen aan, en hun juistheid te doen blijken bij, de vormen van strijd- en organisatie, zoals die zich dagelijks aan ons opdringen. Zo werd als onderwerp voor de zomerconferentie vastgesteld: De werkwijze van de voorhoede in de ogenblikkelijke situatie en in het bijzonder ten aanzien van de revolutionaire strijdorganisaties van de klasse en de moeilijkheden daaraan verbonden.

Is het wonder, dat wij hierboven uitspraken, dat in Rotterdam voor dit onderwerp wel grote belangstelling zal bestaan?

Voorafgaande aan de voor belangstellenden toegankelijke Zondag-zitting wordt op Zaterdagavond een bijeenkomst gehouden van de werkgroepen van

15 MEI 1948

PRIJS 12 CENT

Soc. Geschiedenis
Amsterdam

8e Jaargang No 20

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

VOLK EN REGERING

De uitvoering van het plan Marshall is aangevangen. De eerste transporten van Amerika naar West-Europa zijn begonnen. De Nederlandse regering heeft bekend gemaakt, dat men zich echter geen illusies moet maken en verwachten, dat nu weldra een stijgende behoeftenbevrediging te constateren zal zijn. De credieten zullen voornamelijk ten doel hebben het economisch herstel van de hulpgetende landen te bevorderen en zo zal ook in Nederland het crediet vooral worden aangewend voor herstel en reorganisatie van het bedrijfsleven. Reeds gaven ook sociaal-democratische ministers te kennen, dat het in de bedoeling ligt, zowel voor het buitenland als het binnenland, te komen tot een vrijer economisch verkeer. Het mag als een symbolische daad worden gezien, dat de distributiebepalingen voor schoenen zijn opgeheven.

Het is duidelijk, dat wij dit laatste dus allerminst mogen beschouwen als een aanwijzing, dat de arbeidersklasse het beter zal krijgen. De regeling van de behoeftenvoorziening in de oorlogsjaren in snel tempo door middel van rantsoenering bij wijze van overheidsdistributie doorgevoerd, bleef ruim drie jaren na dien in belangrijke mate gehandhaafd. Daar, waar de economisch toestand daartoe bleef dwingen, bovendien reële mogelijkheden bood in verband met de sociale verhoudingen, en de sociaal-democratie een belangrijke factor was in de partijpolitieke verhoudingen, daar werd zelfs de overheidsleiding voor het economische leven als een ideaal gepropageerd. Engeland en Nederland zijn daarvan typische voorbeelden.

Het feit, dat in de economische politiek te dien opzichte nu kennelijk wijziging komt, is niet los te maken van het hoven-genoemde plan-Marshall. De creditverlening door Amerika houdt ten nauwste verband zowel met de algemene wereldsituatie en de groeiende imperialistische tegenstellingen tussen Amerika en Rusland, als met de directe noodzaak van het Amerikaanse monopoliekapitalisme tot export van kapitaal en kapitaalgoederen. Eerst wanneer men daarvan uitgaat, kan

men de gebeurtenissen in West-Europa begrijpen. Europa dreigt te gronde te gaan en is daardoor een gunstige voedingsbodem voor agitatie onder een met zware zorgen beladen arbeidersklasse. Die klasse is zich nog allerminst bewust van eigen betekenis. Zij is nog vatbaar voor een fraseologische propaganda alsof in en vanuit Rusland socialisme groeien kan, terwijl daar in werkelijkheid staatskapitalisme met een daaruit voortvloeiende totale verslaving van de arbeidersklasse bestaat. De Europese heersende klasse moet dus gaarne de hulp aanvaarden, die de rijke oom uit Amerika haar aanbiedt. Die hulp kan haar in staat stellen eigen economische positie weer wat steviger te maken, terwijl de zelfstandige politiek der geleide economie dreigt vast te lopen. Op den duur zal, naar zij daarbij hoopt, daardoor ook de arbeidersklasse wat tot rust komen. Maar zij voelt deksels goed aan, dat dit laatste een zeer twijfelachtige wissel op de toekomst is, temeer waar het herstel gebaseerd moet zijn op een stevige uitbuiting van de arbeidersklasse.

Amerika verleent natuurlijk de credieten niet zonder meer. Die credieten moeten immers, zoals trouwens alle credietverleningen, ook de geveer dienen. In het gegeven geval is de rente volkomen bijzaak geworden. Beter gezegd, de rente is niet uitgedrukt in een jaarlijks te betalen bedrag, vastgesteld in percentages van het verleende crediet.

De vergoeding wordt ditmaal op andere wijze bepaald. Eerstens zit er aan vast, dat in de hulpgetende landen een vrijer economisch verkeer aan het Amerikaanse monopoliekapitalisme ruime mogelijkheden biedt om zijn macht in Europa te vergroten. Het industriële leven, ja het gehele economische leven van deze landen zal zich in belangrijke mate moeten richten naar de Amerikaanse eisen en op den duur zelfs in handen komen van de Amerikaanse monopolies. De staten zullen voor het nakomen van opgelegde verplichtingen garant moeten zijn.

Op deze wijze zal er wel in zekere mate „geleide economie” zijn, maar daarbij zijn de regeringen geworden tot werktuigen

van het Amerikaanse kapitaal. Een andere vorm van vergoeding eist Amerika in de vorm van meer staatkundige eenheid in Europa. Niet alleen, om daardoor een vrijer doordringen in een ruim, niet door tolgrenzen verdeeld gebied mogelijk te maken, maar ook om een politiek en militair ondergeschikt bondgenoot te winnen. Dat alles vindt zijn uitdrukking in het onlangs gesloten vijf-mogendheden-verdrag der West-Europese staten, waarvan men tegenwoordig niet eens meer een ratificatie door de verschillende parlementen afwacht, maar dat men terstond op velerlei terrein, o.a. valuta en bewa-pening, tot uitvoering brengt. En ook in Amerika is men speciaal op dat laatste terrein direct aan het werk getogen, om tot spoedige militaire hulp te komen.

Gepaard daarmee gaat de propagandistische werkzaamheid. Het z.g. Congres van Europa, dat de vorige week onder leiding van Churchill is begonnen en voor welk particulier politiek congres de riddersaal van het Haagse regeringsgebouw welwillend werd beschikbaar gesteld, is in die propaganda van betekenis. Opvallend is, dat de Engelse Labourpartij haar medewerking daaraan heeft geweigerd. Daardoor wordt duidelijk gedemonstreerd dat de Engelse sociaal-democratische regering haar politiek van staatsleiding in het economische leven onder de druk van al deze omstandigheden toch wel gedwarsboemd weet. Daardoor beleven wij, dat het Amerikaanse verlangen, niet door de officiële Engelse regeringspartij, maar door de oppositieleider Churchill in Den Haag wordt bevorderd.

In zijn openingsrede voor het congres sprak Churchill uit: „Wij verwelkomen elk land, waar de regering aan het volk en niet het volk aan de regering behoort.”

Dat klinkt niet onaardig, zo democratisch. Maar het is kennelijk in strijd met de waarheid, omdat de regeringen meer en meer de trouwe dienstknechten worden van het machtige monopolie-kapitalisme. Het is overigens het oude recept: het volk, in het bijzonder de arbeiders, te suggereren, dat zij, door middel van het stembiljet der burgerlijke democratie, de staat, ja de gemeenschap beheersen. Het is een spelen met de arbeiders, waar toch zo duidelijk blijkt dat zij, die de voortbrengingsmiddelen beheersen, ook het gehele maatschappelijke leven in handen

hebben, met inbegrip van de staten. Het is het bekende middel om het denken van de arbeiders af te leiden van het feit, dat zij alleen macht kunnen verwerven, door het in eigen handen nemen van de productiekrachten.

Daarbij komt, dat deze mooie frase een directe poging is tot ophitsing tegen die andere imperialistische macht, Rusland. Een poging dus, om de arbeidersklasse in te schakelen in dit boven-nationalistische imperialistische front der westerse kapitalismachten.

In dit opzicht neemt men tegenwoordig geen blad meer voor de mond. Het is uit met de vriendelijke woorden naar de zijde van de vroegere bondgenoot. De strijd om de beheersing van de arbeidersgezindheid is dus van beide zijden met kracht ingezet. Hoe nodig is het, dat de krachten in onze klasse versterkt worden, die de eigen machtsvorming, de zelfbeweging van de klasse, propageren. Hoe groots is eigenlijk het werk, dat een kleine beweging als Spartacus verricht.

Een nieuw symptoom van deze propaganda, die reeds geruime tijd geleden in Amerika zelf zo heftig is ingezet en die nu als gevolg van de groeiende tegenstellingen tussen de imperialisten en de inschakeling van West-Europa in het Amerikaanse geheel, ook hier met de dag sterker wordt gevoerd, konden wij eveneens beluisteren in de radiorede van Dr. Witteman, de minister van Binnenlandse Zaken. Daarin werd in opgeblazen stijl een beroep gedaan op allen, die „ons Oranjehuis, ons democratisch staatsbestel en onze volksoverheden met kracht willen beschermen en verdedigen tegen aanslagen en intimidatie.“ Ook daarbij ontbrak niet de verwijzing naar buitenlandse hulp, die de „kwaadwilligen“ mogelijkerwijs zouden kunnen verkrijgen. Hoe kort is het geleden, maar hoe ver zijn we al verwijderd van het ogenblik, dat de gemeenteraden besloten lanten te benoemen naar vaders van de revolutie. De regering deed in die rede mededeling van de oprichting van een viertal reserve-formaties. Vrijwilligers kunnen zich melden voor reservist bij de gemeente- en de rijkspolitie, de marechaussee en de landmacht. De aanmeldingen worden aantrekkelijk gemaakt door „beloning voor optreden in werkelijke dienst“.

Diezelfde week deden de vijf leiders van de Anti-revolutionnaire tot de sociaal-democratische Kamerfracties in de Tweede Kamer het initiatief-voorstel, de Grondwet van een artikel te voorzien, waarbij de mogelijkheid wordt geopend om de civiele (burgerlijke) staat van belang in te voeren in buitengewone omstandigheden. Het is wel een buitengewoon staal van totale verwording der sociaal-democratie, dat zij daartoe komen kan. Maar dit en het hiervoor geschrevene staan in het nauwste verband met elkaar. Beiden zijn zij onderdeel van de gehele gesignaleerde propaganda en tevens bewijs voor de geleidelijke fascisering van het openbare leven.

De lezer zal begrijpen, dat wij niet deze critiek allerm minst bedoelen ons te scharen in het front der Rusland-aanhangers. Zij

en wij weten te goed, hoe ook dit imperialistische land in haar tegenstellingen tot Amerika, dit alles bevordert. Reeds vroeger maakten wij de opmerking, dat het rode-fascisme het monopolistische fascisme bevordert.

Maar wat in dit alles ons bijzonder bezig houdt is, dat geheel deze propaganda en al deze maatregelen uiteindelijk zich in het bijzonder richten tegen de arbeidersklasse, die strijdend zoekt naar eigen-bewustheid, eigen organisatie, en ontplooiing van eigen klassekracht.

Juist omdat de bezittende klasse weet, dat dit proces plaats heeft, probeert zij het te stuiten. En zij weet, dat één van de middelen daartoe is, enerzijds de arbeiders te suggereren alsof wij hier een regering hebben, die aan het volk behoort, en anderzijds door allen die de heersende orde bestrijden, voor te stellen als hulpkrachten van de andere imperialistische macht.

Toch is dit proces van bewustwording van eigen klassekracht zeker. De arbeiders zullen het leren. Zij zullen leren, dat zij geen regeerders nodig hebben. Zij zullen leren, dat elke regering knechtschap voor de onderworpenen betekent. Zij zullen leren, dat zij eens zelf de heerschappij moeten uitoefenen, een eigen wil vanuit de bedrijven moeten tot gelding brengen, en dat dit slechts kan gebeuren door middel van hun arbeidersraden. Dan zullen door de gedachte: „alle macht aan de raden“, de arbeiders zich niet langer laten verdelen over verschillende imperialistische fronten, maar dan zal een nieuw sterk front aan de dag treden: het klassefront van het internationale proletariaat.

Palestina als wereldprobleem

Te langen leste is het dan toch zo ver gekomen, dat de strijd, die in Palestina reeds zo lang „illegaal“ heeft gewoed, tot een openlijke oorlog is geworden. Weliswaar doen in de pers klanken omtrent een wapenstilstand of poging tot een wapenstilstand de ronde, hiermede is het probleem Palestina zeker nog niet tot oplossing gekomen. En dat het een probleem is, zelfs een van wereldformaat, zal nu zo langzamerhand aan meerderen wel duidelijk zijn geworden. We laten dezer dagen ergens dat, wie Palestina noemt, tegelijk van ons spreekt. Hoewel dit in zijn algemeenheid juist is en het in Palestina bijna geheel om oliebelangen draait, zijn er toch andere factoren in het spel, die juist daardoor het gehele probleem nog ingewikkelder maken. We zullen trachten onze lezers daarvan een zo juist mogelijk beeld te geven, doch moeten daartoe eerst een eind terug gaan, om dan de gebeurtenissen de revue te laten passeren.

We moeten dan even terug naar de eerste wereldoorlog, tijdens welke Engeland twee beloften deed. Ten eerste aan de Joden. Men werd door middel van de z.g. Balfour-verklaring in Palestina een soort nationaal thuis toegezegd, waar de vermoeide wandelaar tenslotte rust zou kunnen vinden. Van Engelse zijde heeft men vanzelfsprekend later getracht aan deze verklaring een andere betekenis te geven, gezegd dat de interpretatie die men er van Joodse zijde aan gaf niet juist was, doch eigenlijk is het zo, dat voor een enigszins dubbelzinnige redactie toch moeilijk de Joden aansprakelijk gesteld kunnen worden.

Aan de Arabieren werd de eveneens twijfelachtige belofte gedaan van absolute onafhankelijkheid.

De Zionisten, die geloofden in verwezenlijking van de Balfour-verklaring, zijn naar Palestina getrokken, of hebben hun kapitaal daar in grond belegd. De grond, gekocht door het Joods Nationaal fonds, werd intensief bewerkt. Een agrarische cul-

tuur, die kon concurreren op de wereldmarkt is ontstaan op Palestijnse bodem. Daarnaast nam al spoedig de moderne industrie een plaats in. Gelijktijdig met deze ontwikkeling ontstond een krachtige arbeidersbeweging, kortom, de kapitalistische ontwikkeling in Palestina nam een aanvang. Het is niet te verwonderen, dat de Arabische grootgrondbezitters, wier heerschappij op een sterke feodale macht berust, zich van meet af aan tegen deze ontwikkeling verzet hebben.

Het was immers onvermijdelijk, dat de Arabische fellachen — de door de grootgrondbezitters uitgezogen boeren- en arbeidersbevolking — in de kapitalistische ontwikkeling meegetrokken werden. In de havens en op de sjaasappelplantages vonden Joodse en Arabische arbeidskrachten elkaar. Arabische arbeiders werden lid van de vakvereniging, terwijl ook de Joodse medische instituten voor de Arabieren openstonden en dezen maakten daarvan gaarne gebruik. Zo ontstond voor de Arabische heersers het zeer reële gevaar, dat zij de macht over hun arbeiders en boeren gingen verliezen.

De Arabieren hopen nu, door een grootscheepse pan-Arabische militaire actie, geheel Palestina onder hun controle te krijgen.

Het is te begrijpen, dat de Joden dit nooit kunnen dulden. Voor het Joodse kapitaal zou het een enorm kapitaalsverlies betekenen, en de Palestijnse arbeider voelt zich zo verbonden met het land, dat hij zelf met de grootste inspanning en ten koste van de grootste ontberingen van een barre woestijn in een vruchtbaar gebied heeft herschapen, dat hij geen duimbreed zou willen toegeven. Hij is er zich tevens van bewust, dat miljoenen Joden Palestina als hun laatste toevluchtsoord moeten beschouwen. Het Palestina, dat hij in gereedheid heeft gebracht om tot woonoord van de opgejaagden te dienen. Maar ook de eenmaal begonnen ontwikkeling in Palestina vereist

uitbreiding, massa-immigratie. Indien geen nieuwe, bekwaame arbeidskrachten op alle mogelijke gebieden toegevoerd kunnen worden, kan de industriële en agrarische vooruitgang zich op de duur niet voortzetten en is de gehele Joodse gemeenschap economisch tot ondergang gedoemd.

Aan de andere kant zal een Joodse massa-immigratie het proletarische element in Palestina enorm versterken en zeker ook de Arabische proletariërs in de ontwikkeling meeslepen. Het zou inderdaad de ondergang van het Arabische feodalisme in Palestina betekenen. Door deze uiteenzetting is het de lezer wel duidelijk geworden, dat van een Joods-Arabische overeenstemming geen sprake kan zijn.

De rol van Engeland is in deze kwestie een zeer verraderlijke geweest. Engeland, dat het mandaat over Palestina door de Volkenbond gekregen had, heeft de immigratie altijd zeer beperkt gehouden. In de beide Arabische opstanden van de dertiger jaren heeft het, zo al niet openlijk, dan toch bedekt, de Arabieren gesteund. Engeland had er belang bij beide partijen aan zich te verplichten en geen van beide een onafhankelijke macht te laten worden.

Palestina, wier strategische positie (o.a. het Suezkanaal) zo belangrijk is, en tevens knooppunt van oliebelangen, is altijd een twistappel geweest en zal het nog wel enige tijd blijven.

Nabij Haifa mondt de pijpleiding uit, welke alle olie vanuit Kirkkoek naar de Middellandse zee vervoert. Er is echter nog meer. Vlak voor en gedurende de wereldoorlog is er nog een tweede geïnteresseerde in de olie bij gekomen, n.l. de U.S.A. In 1939 begon de Arabian American Oil Comp. de productie op haar olievelden in Oostelijk Saoedi-Arabië. Het eerste jaar bedroeg de productie nauwelijks 4000 vaten, in 1945 21 miljoen vaten. Thans wordt een pijpleiding aangelegd van de Perzische Golf naar de Middellandse Zee, een werk, dat 31¼ miljoen pond sterling zal kosten. Hieruit blijkt wel, welke grote verwachtingen Amerika van zijn oliebelangen in Arabië koestert. De oliereserves in het Midden-Oosten worden geschat

op 40 % van de op 66 miljard vaten berekende wereldreserves. De U.S.A. bezitten 32 % van die reserves. In percentages uitgedrukt is de U.S.A. voor 23,75 % geïnteresseerd bij de Irak Petroleum Comp., Kuwait Oil Comp. (50 %), Arabian American Oil Comp. (100 %), Bahrain Oil Comp. (100 %). Doch er zijn ook andere belangen. Ook de Arabische Liga, voornamelijk gedragen door Syrië, Irak, Libanon, Transjordanie en Egypte, voert een behoedzame politiek. In Oct. 1945 belegden zij een conferentie in Irak, later gevolgd door een in Egypte. Ogenscheinlijk kon men op beide conferenties, tengevolge van onderlinge tegenstellingen, niet tot een overeenkomst komen. Later is evenwel uitgelekt, dat althans over enkele punten wel overeenstemming werd bereikt. Deze punten waren: 1. de geregelde legers (van de staten der Liga) zullen alleen gebruikt worden voor grensbewaking, de staten zullen de ontwikkeling in Palestina gadeslaan en de toevloed van vrijwilligers vergemakkelijken. Hebben de Britse legers eenmaal Palestina ontruimd, dan zal de situatie opnieuw onder de ogen worden gezien. Of in dit laatste geval een militaire actie zal worden begonnen, zal afhangen van de internationale situatie. 2. voorlopig wordt één miljoen pond uitgekeerd aan de „Bevrijdingsbeweging van Palestina“. Bovendien verbinden de Arabische staten zich de werving en training van adspirant-guerrillavechters te bevorderen. De organisaties, die zich hiermede bezig houden, zullen echter van particuliere aard moeten zijn: Moslimbroeders, jeugdbeweging en dergelijke.

De laatste tijd heeft ook Amerika zich ernstig met de Palestijnse kwestie bemoeid. Naar het schijnt, voert het ten opzichte van Palestina al evenzeer een zigzagpolitiek als vroeger Engeland. Oorspronkelijk een van de sterkste voorstanders van de verdeling, heeft het nu het verdelingsplan weer ingetrokken. En dat op het ogenblik, dat de Zionisten de steun van Amerika broodnodig hebben. Nu vechten zij tegen een overmacht van Arabieren, die door de Engelsen gesteund worden. Zij vechten met de rug tegen de muur. Voor hen kan geen terug bestaan, voor hen kan van toegeven, wat zou betekenen zich onderwerpen aan een Arabisch-Engelse overheersing, geen sprake zijn. Voor hen zijn het niet zozeer de oliebelangen, die op het spel staan. Hun hele bestaan, menselijk bestaan, is er mee gemeoid. Volgens de berichten boekten de Joden militair reeds verschillende overwinningen. Maar de Arabieren hebben hun grootste macht nog niet ingezet. Het is niet te verwachten, dat Amerika de strijd in Palestina laat uitvechten zonder zich er mee te bemoeien.

Het is echter niet uitgesloten, dat Amerika wacht tot de Joden door de Arabische overmacht in een positie gedrongen zijn, dat zij zich niet meer kunnen handhaven, en dan dankbaar de Amerikaanse hulp aanvaarden. Een hulp, die natuurlijk tegelijkertijd de Amerikaanse overheersing betekent.

Want ook voor Amerika is de strategische ligging van Palestina en de beheersing van de oliepijpleiding van te groot belang, dan dat het een neutrale houding kan aannemen. Zo vallen in werkelijkheid ook in Palestina reeds de eerste doden van de derde imperialistische oorlog.

Uit het land van toeren en Heide

Invoering C.A.O.

Dat hier ingegrepen zou worden, was te begrijpen. We schreven reeds hiervoor: „het bedrijfsleven kwam op deze wijze in gevaar“. De arbeiders moesten weer onder controle gebracht worden en dat kon alleen door hen als lokmiddel een baanbrekende overwinning voor te toveren. Tussen de werkgeversorganisaties en de Uniebonden waren al geruime tijd besprekingen gaande geweest en als uitvloeisel daarvan verschenen op 20 Oct. '45 berichten in de pers, dat deze besprekingen omtrent invoering van een collectieve arbeidsovereenkomst tot gunstige beslissingen hadden geleid. Allerlei, tot nog toe voor de textielarbeiders ongekende, heerlijkheden werden hen als op een presenteblaadje opgediend. Noodzakelijk verzuim, Chr. Feestdagen, zouden worden doorbetaald; ploegenwerk zou zo veel mogelijk worden beperkt. Was het absoluut noodzakelijk, dan zou niet langer dan 44 uur in de dag- en 40 uur in de nachtploeg per week gewerkt worden; vakantie van 12 werkdagen; vastgestelde uurloonen van respect. 64, 67 en 70 cent; in tarief minimum 10 % hoger; betere oudedagsvoorziening, enz.

In feite waren echter de nieuwe contracten lager dan die de laatste tijd waren betaald. Begrijpelijk dat de arbeiders daartegen in verzet kwamen.

De E.V.C., haar houding en standpunt.

We hebben echter al eerder gezegd, dat het merendeel der georganiseerde textielarbeiders bij de E.V.C. was aangesloten. De E.V.C. was, ondanks haar aandringen, geen partij geweest bij het vaststellen der C.A.O. en het afsluiten daarvan betekende dus weer, dat de textielarbeiders zelf er buiten stonden. De massa-organisatie van

de arbeiders was dus niet eens in de gelegenheid gesteld er haar oordeel over uit te spreken, laat staan de arbeiders zelf. Het merendeel wilde er dan ook niets van weten en wenste er ook niets mede te maken te hebben. Waar men deze C.A.O. wilde gaan toepassen, ontstonden conflicten en werden de textielabrikanten gedwongen hogere lonen te betalen dan de C.A.O. bepaalde. Slechts de bepalingen, die inderdaad verbetering betekenden, zoals b.v. de vakantie van 12 werkdagen, werden door de arbeiders aanvaard. De rest lapt ze aan de laars.

Al deze conflicten, ook die later ontstonden, werden zo goed als alle geleid door de textielarbeiders zelf. Het waren alle „wilde“ stakingen, waarmede de Unie niets te maken wilde hebben. Alleen de E.V.C. werd verschillende malen in deze conflicten gemengd. Dit was geen toeval, de omstandigheden leidden daartoe. De Twentse arbeiders zijn over het algemeen links georiënteerd met een sterke anarcho-syndicalistische inslag, gevoelig voor een zeker soort radicalisme. Reeds vóór de oorlog kenden we in Twente grote z.g. wilde stakingen. De staking van b.v. 1931—1932 was, door deze bril bezien, zo wild als het maar kan. Toen was het de reeds door ons genoemde Fed. van Text. arb., aangesloten bij het N.A.S., die trachtte de leiding van dergelijke conflicten over te nemen. Deze federatie was na de bevrijding geliquideerd en opgegaan in de E.V.C. De E.V.C. werd dus als het ware de opvolger van de federatie. De E.V.C. riep echter niet op tot ver-

scherpte strijd onder eigen leiding, trachtte niet de arbeiders te bewegen tot één massaal verzet. Integendeel, ook zij werkte mede aan het localiseren van de strijd of hoogstens trachtte zij hier en daar een kleine verbetering te bereiken. Dit was propaganda en betekende kans op ledenwinst. Ook de E.V.C. zag slechts een mogelijke verbetering voor de arbeiders, indien deze zich in massa bij haar zouden aansluiten. Precies zoals elke doodgewone vakorganisatie was zij in de allereerste plaats bedacht op ledenwinst. Intussen trachtte zij de strijd der arbeiders te benutten om „erkenning“ te verkrijgen en als belangrijke factor mede geteld te worden. Aan de andere kant beproefde zij door schijnradicalisme vrouwen te wekken bij de reeds min of meer radicaal ingestelde arbeidersbevolking. Het overgrote deel der Twentse textielarbeiders wilde echter noch van de E.V.C. noch van de Unie iets weten en bleef ongeorganiseerd rondlopen. Wel bereikte de E.V.C., dat zij de sterkste van de vakbonden werd, doch dit was dan ook alles. Vrouwen van de massa als werkelijke strijdorganisatie wist zij niet te bereiken. Kon ze ook niet bereiken, omdat ze geen strijd, doch slechts vakorganisatie was, die alle mogelijke moeite deed om in het koor der andere „erkende“ vakorganisaties mede te mogen zingen.

Samenvatting.

We hebben in het vorenstaande gepoogd een, zij het ook zeker niet volledig beeld te geven van

het lijden en strijden der Twentse textielarbeiders. Zelf hebt ge kunnen constateren, dat dit beeld er een was van klasserij. Steeds weer verbeteringen, een struikelen en vallen, doch steeds weer opstaan en met opengeklemd tanden en gebalde vuisten verder strijden. We hebben U ook laten zien, dat in weerwil van deze verbeteringen, van deze steeds weer oplopende strijdbereidheid de positie der textielarbeiders slechts betrekkelijk gewijzigd is. Zeker, het zou onzin zijn te beweren, dat er niets veranderd is. Natuurlijk zijn er verbeteringen te constateren, is de sociale positie der textielarbeiders in gunstige zin gewijzigd en zijn de lonen voor alle categorieën gestegen. Dit alles is echter slechts betrekkelijk, want ook de kosten voor levensonderhoud, huishouden, belastingen, enz. zijn belangrijk hoger geworden. Vóór de oorlog kon een textielarbeider met zijn gezin ter nauwernood het hoofd boven water houden, doch ook nu is de situatie zo, dat zijn loon niet voldoende is, om zijn levensonderhoud ten volle te kunnen bekostigen. En zelfs dat onvoldoende loon vindt vaders van de toekomst nog te hoog. We zeiden reeds, dat geen textielarbeider de door de Unie afgesloten C.A.O. ernstig nam. Dat door herhaalde acties de fabrikanten gedwongen waren boven de daarin genoemde lonen uit te gaan. De textielindustrie is een dievenzandverminderende industrie, gezien het feit, dat het merendeel der productie voor export bestemd is. Dit betekent ook extra hoge winsten voor de fabrikanten, die ze leest zo weinig mogelijk in gevaar zien gebracht. Daarom, voor alles arbeidsvrede in de bedrijven en als deze niet gehandhaafd kan worden, dan door hogere lonen te betalen, nu vooruit dan maar. Mede hiernaar is de betrekkelijke welvaart van de textielarbeider gedurende de laatste jaren te danken.

Werft nieuwe abonnees

„voor „Spartacus“

De mogelijkheden van en met de O.V.B.

Uit onze vorige beschouwingen over de O.V.B. hebben onze lezers begrepen, dat wij niet mede willen doen aan een critiekloos gebel over de schouwing in de E.V.C. en de oprichting van de O.V.B. Nochtans achten wij de mogelijkheid aanwezig, dat deze gebeurtenissen er toe leiden, dat een deel van de Nederlandse arbeidersklasse in haar denken en doen enige stappen vooruit maakt. En waar wij weten, dat slechts geleidelijke ontwikkeling in die richting waarschijnlijk is, daarom zijn wij van mening, dat alle kansen in de O.V.B. te dien opzichte volledig en met door overtuiging gesteunde vastberadenheid moeten worden gebruikt. Het staat daarbij tot voldoening, dat in die nieuwe organisatie, zowel bij de leden, als bij de bestuurders de noodzaak wordt gevoeld om te zoeken naar nieuwe en noodzakelijke grondbegrippen, strijdwijzen en organisatievormen en dat daaruit ook de noodzaak wordt begrepen om in vrije discussie, ook in het orgaan „Nieuwe Strijd“, al deze kwesties aan de orde te stellen. Juist dit, gepaard aan het feit, dat wij hier toch te maken hebben met een dik aantal strijdvaardige arbeiders geeft aanleiding voor degenen, die weten dat de nieuwe maatschappelijke verhoudingen aan de massabewegingen, de eis stellen, dat de massa eigen optreden zelf volkomen beheerst, te concluderen, dat dan ook in de O.V.B. gepoogd moet worden het bewustwordingsproces te bevorderen.

Wij verwachten dat onze lezers het in dit opzicht met ons eens zijn en uit die overwegingen in het gehele land zullen trachten de alzijdige groei van de O.V.B. te bevorderen. Onder die alzijdige groei verstaan wij dan zeker niet in het minst de geestelijke zijde; de groei in het denken van de bij die organisatie aangesloten leden. Bij ons werk voor de O.V.B. zullen wij dus nimmer het ouderwetse standpunt moeten innemen, dat we al hetgeen die organisatie is en doet openlijk goedkeuren. Dat zou niet zijn in het belang van de O.V.B. Maar dat is niet de hoofdzakelijke reden, dat de organisatie van de strijdende arbeidersklasse zijn niet een doel op zich zelf, maar zij zijn, moeten althans zijn, werktuigen in handen van arbeiders zelf, om daarmee op de meest doeltreffende wijze de arbeiders in hun strijd te dienen. Die werktuigen kunnen, indien zij werkelijk gebruikt en gevormd worden door de arbeiders, nooit van hoger kwaliteit zijn, dan het bewustzijn van de arbeiders is gevormd. Zolang ze echter in handen van de arbeiders zelf zijn, kunnen ze door hen in verhouding tot hun groeiend bewustzijn, worden verbeterd. Zo gezien is in een formatie als de O.V.B. in tegenstelling tot de oude vakbeweging, die geheel in handen is geraakt van parlementaire politieke, aan het huidige kapitalisme verbonden krachten, nog mogelijk dat de klasse stap voor stap vooruit gaat. Het kan alleen die reden zijn, die revolutionairen er toe brengt lid te worden van de O.V.B. en voor en in de O.V.B. te werken. Dat betekent tevens, dat het niet uitgesloten is, dat ook deze organisatie in de toekomst waardeloos wordt voor de bevrijdingsstrijd van de klasse. Maar juist die mogelijkheid moet te meer aanleiding zijn, om er thans te doen wat mogelijk is, teneinde dat gevaar te keren.

Uit de aard van de zaak schillen reeds thans de gevaren der verwording in het nieuwe organisatie, hetgeen tevens wij zeggen, dat zij nog leven bij haar aangesloten leden en „bestuurders“.

De goede en toekomstige organisatie van de arbeiders zal haar voornaamste grondslag vinden in de bedrijven, zij zal bewust moeten zijn de eenheid van de arbeidersklasse op de grondslag van de bedrijven. En zij zal slechts dan werkelijk kunnen bestaan, wanneer de bedrijfsarbeiders dat bewustzijn tot een actief, collectief-actief; leven wekken. In dit opzicht is dus reeds het uitgangspunt „onafhankelijke vakbeweging“ onjuist. Dit is wel het eerste punt, dat in de O.V.B. tot klaarheid moet worden gebracht.

Wij plaatsen het woord „bestuurders“ hierboven tussen aanhalingstekens. Het nieuwe nodige bewustzijn van de klasse zal moeten afrekenen met het oude burgerlijke begrip „bestuurders“ en ook omtrent het woord „leiders“ zal nog veel moeten worden geleerd. In de oude zin van het woord zullen er geen „bestuurders“, moeten zijn. Hoe de organisatie zal werken, hoe de klasse zal strijden, dat zullen geen bestuurders, mogen uitmaken, het zal de taak van de arbeiders zelf zijn. Daarom

willen wij niet zeggen, dat zij alles tezamen kunnen doen. Wij leven nu eemaal onder maatschappelijke verhoudingen die arbeidsdeling onvermijdelijk maakt. In een fabriek kunnen wij niet allen machinist zijn, noch ontwerper, en zo zullen ook in de organisaties van de klasse taken toebedeeld worden. Maar principieel moet daarbij voor de toekomstige maatschappelijke orde, evenals voor de nu groeiende organisatievormen in de strijd, voorop staan, dat de arbeiders zelf bepalen, wat er zal gebeuren. Zij zelf zullen de taakverdeling regelen en elk die een opdracht krijgt, zal zich onderworpen weten aan de wil van het collectief. Zij die met een opdracht worden belast, zullen alleen daartoe het recht, tevens de plicht hebben en zullen daarbij steeds moeten weten, dat zij geen bestuurders, maar opdrachtnemers zijn; geen bestuurders, maar dienende schakels in het geheel.

Zij, die zich beschouwen als voorhoede in de klasse zullen zich ook in de O.V.B. voortdurend met deze vraagstukken, die zich elk uur van de dag in allerlei praktische aangelegenheden voordoen, moeten bezighouden. Zij zullen moeten weten in deze richting en zij zullen hun kritiek niet mogen sparen, wanneer in deze opzichten de zaken een verkeerde kant uit gaan. Wie het wel meent met de arbeidersklasse, zal dit alleen maar kunnen waarden en er naar krachten aan mede werken.

Wie deze dingen ernstig overdenkt, die zal begrijpen welk een afgrond er gaapt tussen deze opvattingen en die der Trotskisten, die nog altijd geen andere raad aan de arbeiders kunnen geven dan er naar te streven één „moderne“ organisatie te verzevenlijken van N.V.V., E.V.C. en O.V.B. Een dergelijk advies betekent slechts de aanbeveling aan de arbeiders zich uit te leveren aan de door het kapitalisme beheerste staatsvakbeweging, ook al zal men bestrijden, dat dit de bedoeling is. Niet erg „modern“.

Onze klasstegestanders weten beter waar de schoen wringt. Hier streven zij de organisatie van de arbeiders na in de z.g. Uniebonden, die inplaats van de klassenstrijd, de klassenharmonie en de samenwerking met de staat via de „Stichting van de Arbeid“ als doel kennen. Maar daar waar de verhoudingen scherper vormen gaan aannemen, zoals destijds rond 1933 in Duitsland en thans in Frankrijk, pogen zelfs de uiterste reactionaire groepen, uitgaande van de wetenschap dat arbeidersinvloed zich alleen in de bedrijven blijvend en krachtig kan doen gelden, de arbeiders er toe te brengen tot bedrijfsorganisatie in haar dienst te komen. Enkele dagen geleden bracht de pers de mededeling dat de Gaulle bezig is cellen te vormen in het Franse bedrijfsleven. Hieruit blijkt, dat niets veilig is voor kapitalistisch wan-gedrag. En eens te meer blijkt daaruit, de noodzakelijkheid van de klassebewustwording, der massa's en de daaruit voortvloeiende zelf-organisatie van de massa's.

Reeds nu zijn er veel aanwijzingen dat ook in de O.V.B. krachtig zal moeten worden gestreden voor de nieuwe ideeën. Teveel, veel teveel, berust de macht en het initiatief bij „bestuurders“. Ook wanneer zij het goed menen, dan is het fout gezien, dat de uithouw van de O.V.B. voornamelijk van bovenaf wordt geregeld. Vooral in het land kan er van werkelijke vernieuwing alleen, dan sprake zijn, wanneer de arbeiders zelf georganiseerd het initiatief nemen om tot nieuwe organisatie te komen. In het land moet men niet wachten op aanwijzingen van Rotterdamse bestuurders. Men moet zelf de hand aan de ploeg slaan. Zelf bijeenkomsten organiseren, tot zelf-organisatie komen. Natuurlijk, in die zin is er wel sprake van leiders, geestelijke voortrekkers, die het initiatief durven en kunnen nemen. Helaas, wij hadden in dit opzicht van de L.F.B.K. meer verwacht, dan zij tot nu toe in daadwerkelijk optreden te zien gaf. Hopelijk dat, daarin, spoedig, een goede keer, komt. Maar, het zij verre van ons, om hen die wij hierboven aanduiden als „geestelijke voortrekkers“ te willen verheffen tot een groep van „leiders-bestuurders“. Wanneer zij in hun stuwende werkzaamheid er toe zouden overgaan om, overal initiatiefvergaderingen te organiseren waar dat mogelijk is, dan zouden zij toch in hun verder optreden steeds het beginsel van het zelfdoen en de zelf-

verantwoordelijkheid van de klasse tot richtsnoer moeten houden.

Tenslotte, wij kunnen niet nalaten een woord van kritiek te laten horen op het toelaten in de O.V.B. van een uitgesproken categorale vakbond van Bazen en toezichthoudend personeel uit de Rotterdamse haven. Wij kennen persoonlijk die groep niet, maar dit is ons duidelijk, dat iets dergelijks onmogelijk was geweest, wanneer de O.V.B. zich positief op het standpunt had gesteld van de organisatorische eenheid van de arbeiders per bedrijf. Hieruit blijkt nog eens te meer, hoe noodzakelijk het is, dat de O.V.B.-arbeiders zelf zich bezig houden met doel en vorm van organisatie.

Laten wij toch allen ons best doen, onze inzichten dagelijks te propageren en te verwerkelijken, ook en vooral in de nieuwe O.V.B., opdat zij, beter dan nu, wordt een Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsarbeiders.

Spartacus-vacantie

De werkgroep Zomerwerk meldt ons het navolgende:

Wij zijn er nog niet, maar we komen er langzamerhand. De tijd vordert en het aantal aanmeldingen stijgt regelmatig. Thans tellen wij 54 deelnemers. Velen denken nog steeds: „Och, het kan nog wel“. Wij willen hen nogmaals waarschuwen. Wie onze vacantiweek wil medemaken, moet zich nu werkelijk melden. Er zijn negentig plaatsen beschikbaar. Dan is het vacantiehuis vol en valt er niets meer in orde te maken. Dat wil dus zeggen, dat er nog 36 plaatsen beschikbaar zijn. Er zijn nu aanmeldingen uit Amsterdam, Arnhem, Eindhoven, Den Haag, Heerlen, Hengelo, Rotterdam en Zaandam. Het wordt dus goed. Het wordt werkelijk een hereniging van kameraden uit het land. Zo zal ondergetekende daar opnieuw een kamerad ontmoeten, waarmee hij als twaalfjarige een kinderkamp meemaakte. Wij weten dat zovelen verlangen naar de ontmoeting met oude vrienden en medestrijders. Wanneer nu rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat in de regel de aanmeldingen met twee tegelijk gaan, dan kan men op zijn tien vingers narekenen, dat de mogelijkheid van volboeking met de dag gaat stijgen. Dus, niet meer denken: „het kan nog wel“. Nu beslissen en direct opgeven.

Werkgroep Zomerwerk.

Penningmeester: C. v. d. KUIL.

1e Oosterparkstr. 127-II, A'dam-O.

Het bondsorganisme van Spartacus

Door de grote hoeveelheid copy blijft ons vervolgartikel over Spartacus deze week overstaan tot de volgende keer. Ook het vervolg-artikel „De rekenenheid in het communisme“ kon ditmaal niet worden opgenomen.

Spartacus op de Vesuvius!

Ditmaal alleen een herinnering aan ons fonds. Steunt ons zoveel U kunt. Het adres is Jac. Rijpkema, Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

De Antwerpse kameraden

houden op Zondag 16 Mei a.s. een cursusvergadering in het lokaal Cicli, Van Arteveldestraat no. 8: Onderwerpt Vrije Gedachte en Arbeidersbeweging. De bijeenkomst vangt om tien uur 's morgens aan.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

DE JOODSE STAAT

In ons artikel „Palestina als wereldprobleem“ in het vorig nummer, hebben wij reeds uiteengezet, dat in Palestina de strijd van de feodale belangen der Arabische heersers vaak tegen elkaar en de imperialistische belangen van Engeland en Amerika uitgevochten werd op de ruggen van de joden. De joden die gekomen waren in Palestina als jonge mensen, waren beziel met idealen.

Zij voelden zich de pioniers, die een weg hadden gevonden om aan het leed van het Joodse volk een eind te maken. Een nieuw begin in de geschiedenis der Joden, maar ook in de geschiedenis der menselijke samenleving. Want velen van hen hadden zich voorgesteld daar in Palestina een samenleving op te kunnen bouwen, die in al haar grondslagen zou verschillen van de kapitalistische wereld die hem omringde. Degenen, die van deze idealen beziel, een nieuw begin wilden maken, zagen bewust af van elke zucht naar comfort en behaaglijkheid. Hun doel was, met aanvaarding van alle moeilijkheden, te bouwen aan en op te gaan in een nieuw gemeenschapsleven. In deze nieuwe samenleving zouden zij de fouten van de oude vermijden. Zo wezen zij de private eigendom af en begonnen hun maatschappelijke organisatie met gemeenschappelijk bezit. Productiemiddelen, kleding, behuizing, alles was bezit van de kolonie als geheel. Niemand had een persoonlijk beschikkingsrecht. Geld werd binnen de kolonie niet gebruikt. Hun kinderen werden opgevoed in gemeenschappelijke kindertehuizen en deze leerden al heel jong, dat alles gemeenschappelijk bezit was en dat ieder in dienst behoorde te staan van de gemeenschap.

Toch konden zij zich niet isoleren van de kapitalistische wereld.

Andere, naar Palestina geïmmigreerde joden brachten een gewoon kapitalistisch bedrijfsleven tot ontwikkeling. Beide sectoren waren vaak en zeker in de nood, op elkaar aangewezen.

De overvallen van Bedoeien in de vroegste tijd van hun kolonisatie hadden echter reeds gewapende verdedigingsorganisaties noodzakelijk gemaakt. Er waren er twee. De Haganah van de arbeiders en de militaristisch fascistisch georiënteerde Irgun. De bovenaangehaalde tegenstrijdige belangen der Arabische heersers en de imperialistische politiek van Engeland bedreigden steeds opnieuw hun bestaan en maakten het noodzakelijk dat deze apparaten zich gaandeweg moesten uitbreiden en vastere vormen aannemen. De ontwikkeling van de laatste tijd heeft de Joden in Palestina immers in een positie gedrongen, waarbij zij zich, aangevallen door de Arabische staten, in de steek gelaten gevoelen door de gehele wereld. Amerika had door het verdelingsplan te laten varen hun zelfs de morele steun onttrokken. Rusland houdt zich afzijdig en Engeland steunt openlijk de Arabieren. Tel daarbij nog het toenemend anti-semitisme over de gehele wereld en de ongelukkige toestand van duizenden Joden, waaronder zeer veel kinderen, die nog steeds in Europa hun leven in kampen moeten slijten en het wordt begrijpelijk, dat alle Joden in Palestina een daad noodzakelijk achten, waarmee zij de wereld tonen, dat zij een zelfstandige macht wensen te zijn, waarmee rekening gehouden moet worden.

Dit nu, deden zij door de proclamatie

van de Joodse Staat, op hetzelfde ogenblik, dat de Engelse hoge ambtenaren de Palestijnse bodem verlieten en de Arabische legers van drie kanten het land binnenvielen.

Het zal onze lezers duidelijk zijn, dat het hier wel is waar een noodtoestand betreft, maar dat toch de vorming van een Joodse staat, bovendien in een gehele wereld van kapitalisme en kapitalistische staten, een zeer ernstige bedreiging vormt voor de communistische joodse idealen.

De gehele situatie, waarin de joden zich bevinden, de druk van de omstandigheden zet bovendien zijn stempel op deze nieuwe staat. Het is een oorlogsstaat. De eerste minister, David Ben Gurion, is tevens minister van oorlog. De eerste maatregel, die genomen werd, was, alle geëfende mannen en vrouwen van 18 tot 25 jaar op te roepen voor de militaire dienst.

Kort geleden waren onder de algemene druk reeds de twee militaire organisaties, die voorheen in tegenstelling tot elkaar hadden gestaan, n.l. de arbeiders-verdedigingsorganisatie Haganah en de uitgesproken militaristisch, fascistisch georiënteerde Irgun Zwi Leoevi, gefuseerd. De vorming van de Joodse Staat versterkt de eenheid van het leger en het centraal gezag.

Nu is het uit met de vrijheid en gelijkheid die in de Joodse Kibboetsiem van een lege frase tot ernstige, doorleefde werkelijkheid waren geworden. In plaats van de wekelijkse algemene discussievergaderingen waar over de belangrijke kwesties beslist werd, komen nu de bevelen van bovenaf. Inplaats van het gemeenschappelijk ploeteren voor de opbouw van een nieuw ziekenhuis of kinderwerkplaats, moet gewerkt worden voor het aanschaffen van tanks en ander modern oorlogstuig. Het spreekt vanzelf, dat de

BEZOEKT DE PROPAGANDA VERGADERING

AMSTERDAM

gebouw DE AREND
Planciusstraat

's avonds 8 uur

24 MEI a.s.

Onderwerp: De vakbeweging en de strijd van de arbeidersklasse. - Vrij entree